

ser, jeg har allerede ransaget din Lektyre. Men nu skal du være fornuftig! Saa skal jeg fortælle dig, hvad der er sket."

Han rejste sig, gik ud over Gulvet og gav sig til at berette.

Han havde i Eftersommeren været i Paris, sagde han, og havde der talt med den bekendte Overlæge Dr. de Bèze, der efter aarelange Undersøgelser nu havde godtgjort, at flere sygelige Tilstande, som man tidligere tilskrev Forandringer i Hjerterets Væv, i Virkeligheden skyldtes en Ødelæggelse af Skjoldbruskkirtlen, hvad der var langt mindre farligt for Patienten. Ganske vist var Sygdommen uhelbredelig; men dens Virkninger havde den moderne Lægevidenskab saa at sige fuldstændig ophævet, idet man ganske simpelt tilførte Legemet det manglende Kirtelsekret i kunstig Form.

„Under Stuegangen fik jeg selv Lejlighed til at undersøge flere af hans Patienter og læse Journalerne, og det slog mig straks, hvor det hele Sygdomsbillede lignede dit. Og jeg maa nu gøre dig en Tilstaaelse, kære Ven! Jeg har siden korresponderet med vor fælles Ven Schinders i Nauheim og med din Huslæge her, den vistnok højst fortræffelige Doktor Mikkelsen. Og nu, da jeg har set dig, betænker jeg mig ikke paa at sige, at jeg har det bedste Haab om at kunne gøre dig rask."

Torben, der et Par Gange under Vennens Tale havde slaaet heftigt afvisende ud med Haanden, var tilsidst bleven stille.

„Men det er jo umuligt!" sagde han tonløst. „Jeg føler det dog bedst selv. Jeg er jo allerede et halvt opløst Kadaver."

„Snak! Der er meget mere Liv i dig, end du bilder dig ind. Men du har handlet ilde mod dig selv. Du har for tidligt gravet dig ned i Mørket, Junker Torben! Hvem skulde have tænkt det om dig? . . . Men vent! Du kan endnu engang blive den lykkeligste af os allesammen!"

III

Et Par Timer senere, efter et forsinket Frokostmaaltid, sad de to Venner igen inde i Opholdsstuen. Asmus Hagen havde foretaget en indgaaende Undersøgelse, og da han havde taget